

روزنامه

مناقصه

لاایحه بودجه مشخص می‌شود؛ جیب مردم یا جیب دولت؟!

بخش درمان؛ لنگ پول!

صفحه ۱

سرمایه‌گذاری
۲۵۰۰ میلیارد تومانی
صندوق توسعه ملی
در اپراتور هوش مصنوعی

صفحه ۲

دستورالعمل ظرفیت مجاز
پیمانکاران برای شرکت
در مناقصه، ارزیابی کیفی
و ارجاع کار ابلاغ شد

صفحه ۴

طرح‌های نیمه تمام؛ پروژه‌هایی که هر روز هزینه تکمیل شان بیشتر می‌شود!

صفحه ۴

بازگشت به سکوهای فیلترشده خارجی
امکان پذیر شد!

صفحه ۲

آیین نامه خدمات پس از فروش
خودروهای برقی تدوین خواهد شد؟

صفحه ۵

اختلاف ۲ وزیر بر سر بخش معدن

صفحه ۶

رئیس کل بانک مرکزی
باید سوئیفت و FATF خودمان
را داشته باشیم

صفحه ۷

معاون برنامه‌ریزی و نظارت شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران
بلندترین سد کشور با فاینانس چین
ساخته می‌شود

صفحه ۸

کدام شرکت گارانتی آیفون‌های کوروش کمپانی را برعهده داشت؟

صفحه ۲

سؤال روز

لاایحه بودجه مشخص می‌شود؛ جیب مردم یا جیب دولت؟!

بخش درمان؛ لنگ پول!

کند و این اساننامه تنها مربوط به این سازمان نیست و در ارتباط مستقیم با سلامت مردم و تمام اصناف فعال در این حوزه است. امیدواریم قبل از نهایی شدن اساننامه حتماً نظر تشکل‌ها و انجمن‌های علمی را بپرستند و از الگوهای کشورهای دیگر که پیشرو بوده‌اند هم استفاده کنند. در بحث بودجه و کمبودها

که سبب انباشت بدهی‌ها و ورشکستگی زنجیره تأمین می‌شود. در بحث بودجه و کمبودها سیاست، کتمان و انکار است! در همین رابطه، عبده‌زاده، رئیس سندیکای صاحبان صنایع داروهای انسانی ایران، چنین می‌گوید: در برنامه هفتم توسعه مقرر شده است که سازمان غذا و دارو باید اساننامه خود را نهایی

هائیه قنادراده | مناقصه

وضعیت بخش دارو و درمان همچنان نامساعد است و به‌رغم وعده‌ها همچنان بیش‌ترین پول دارو و درمان از جیب مردم پرداخت می‌شود؛ از کاهش ارز یارانه بخش دارو گرفته تا طرح دارویار همه و همه نتوانسته مشکلات بخش دارو و درمان را سرسازمان دهد. همچنین کسری بودجه طرح دارویار در ۱۴۰۲، واقعی نبودن پیش‌بینی بودجه سال‌اتی طرح، بدهکاری دانشگاه‌ها و بیمارستان‌های دولتی، معضلات بازپرداخت مابه‌التفاوت نرخ ارز برای نگاه‌ها، بی‌نظمی در پرداخت بیمه‌ها، دستورالعمل‌های متعدد بانک مرکزی، عدم تمدید جداعتباری و تسهیلات، مشکلات اساننامه سازمان غذا و دارو، تغییرات مکرر در شرکت‌های دولتی و نیمه‌دولتی و تأثیر آن‌ها بر حوزه دارو، تقسیم سودهای غیرواقعی و... از مشکلات جدی در حوزه دارو است. به عبارت دیگر دولت است که با لایحه بودجه تصمیم می‌گیرد که پرداخت از جیب مردم افزایش یابد یا خیر؟ و اینکه به‌طور کلی وضعیت صنعت دارویی به چه شکل باشد. با وضعیتی روبه‌رو هستیم که تعهدات سازمان‌های بیمه‌گر به بیمه‌شدگان خود به لحاظ ارائه خدمت باقی است ولی این موضوع در لایحه بودجه دیده نمی‌شود؛ یعنی ما باید تولید و عرضه کنیم اما عملاً پیش‌بینی بودجه به‌درستی اتفاق نمی‌افتد

سیاست، کتمان و انکار است و زمانی که بیمار در داروخانه به دنبال دارو است مشخص می‌شود چه اتفاقی افتاده است. وزارت بهداشت متولی این حوزه است و در مباحث نقدینگی و بودجه باید مطالبه‌گر و پیشرو باشد که مثلاً چرا سازمان برنامه و بودجه با سازمان بیمه‌گر به موقع به تعهدات خود عمل نمی‌کند؟ اگر چنین نباشد نتیجه کمبود دارویی خواهد بود که همه هم توک پیکان را به سمت سازمان غذا و دارو می‌گیرند. بودجه فعلی جواب نصف تأمین وضعیت فعلی را هم نمی‌دهد.

نقدینگی؛ چالش اساسی حوزه دارو

دیروز (دوشنبه) سیدحیدر محمدی، رئیس سازمان غذا و دارو، در حاشیه دومین روز از بیست‌وچهارمین دوره نمایشگاه رسانه‌های ایران با بیان اینکه نقدینگی از چالش‌های حوزه غذا و دارو به حساب می‌آید، تصریح کرد: امیدواریم که با همت بانک مرکزی و با همکاری بانک‌های عامل مشکلات مربوط به حوزه نقدینگی تولیدکنندگان غذا و دارو برطرف شود. وی با بیان اینکه حمایت سازمان‌های بیمه‌گر در حوزه دارو از اهمیت فراوانی برخوردار است، تصریح کرد: اگر قصور در حوزه پوشش بیمه‌ای وجود داشته باشد، شرایط به این معناست که باید هزینه‌ها را از جیب مردم پرداخت کنیم. اگر بخواهیم پرداخت هزینه‌ها به صورت ثابت باشد و تغییر نکند باید پوشش بیمه به صورت کامل اجرا شود.

قوه قضاییه: چهره‌های مشهور باید پول‌های تبلیغات کوروش کمپانی را به صندوق دولت بدهند

ورزشی که در فضای مجازی اقدام به تبلیغ این شرکت کرده‌اند، گفت: متأسفانه تعدادی از چهره‌های مطرح هنری و ورزشی کشور برای این شرکت در فضای مجازی مباردت به تبلیغاتی ناصحیح کرده‌اند که در جلب اعتماد شهروندان مؤثر بوده‌است که براساس قانون باید مبالغی که برای تبلیغات این شرکت در یافت کردند را به صندوق دولت برگردانند و این روند ادامه دارد.

بوده و این فرد درصدد فروش و انتقال آن‌ها بوده، صورت گرفته است. ستایشی؛ با بیان اینکه تا دو هفته گذشته هیچگونه شکایتی علیه مدیرعامل و این شرکت نداشته‌ایم، گفت: ۲۸ بهمن ماه با دستور مقام قضایی صالح، بنری نصب شد تا اگر کسی از این شرکت شکایتی دارد، شکایت خود را با اسناد و ادله به پلیس تخصصی مربوطه تسلیم کند. وی با اشاره به برخی چهره‌های هنری و

تصریح کرد: مدیرعامل شرکت کوروش کمپانی به اتهام کلاهبرداری تحت تعقیب است و اموال منقول این شرکت در نقاط مختلف کشور مانند قایق‌هایی در جزیره کیش شناسایی و توقیف شده‌است. وی اضافه کرد: یکی از مسئولان مدیرعامل این شرکت، به اتهام معاونت در بزه کلاهبرداری بازداشت شده است و تمهیدات لازم نسبت به اقامتی که مربوط به مدیرعامل شرکت

افزود: بررسی‌ها نشان می‌دهد، تعداد قابل‌توجهی از افراد این محصولات را خریداری کرده‌اند و تعداد زیاد دیگری نیز که این محصولات را که خریدند هنوز کالایی دریافت نکرده‌اند. ستایشی؛ ادامه داد: مدیرعامل این شرکت، پنج ماه قبل و پیش از اینکه ضابطان نسبت به این موضوع ورود کنند و پرونده‌ای برای این شرکت تشکیل شود از کشور خارج شده است. سخنگوی قوه قضاییه،

سخنگوی قوه قضاییه، گفت: مدیرعامل شرکت کوروش کمپانی، پنج ماه قبل و پیش از اینکه ضابطان نسبت به این موضوع ورود کنند و پرونده‌ای برای این شرکت تشکیل شود از کشور خارج شده است. به گزارش ایسنا، مسعود ستایشی؛ سخنگوی قوه قضاییه، درباره پرونده کوروش کمپانی، با بیان اینکه تاکنون آمار دقیقی از دریافت کنندگان این محصولات وجود ندارد،

خرید اشتراک ویژه در سایت

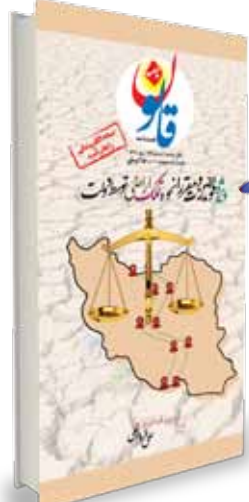
Qanoonnameh.ir

می‌توانید با خرید نسخه کاغذی نسخه الکترونیکی را رایگان دریافت کنید

شما به راحتی می‌توانید در این نشریات موضوعات مورد نظر خود را جستجو کنید

نسخه الکترونیکی رایگان است

ویژه فنانیر و میترانخه
تلاک اراضی توسط دولت

فصلنامه
امیر امیرانی

راستش را بخواهید اگر این را نگوییم می‌ترسیم حناق بگیریم، از قدیم گفته‌اند که پتیرمچانی در تله موش است، هر ارزوئی بی‌ علت نیست و عقل هم موجود شریفی است، بنابراین وقتی حرف و سخنی همه چیزش درست‌درمان است، تبلیغ و فروش و سرمایه‌گذاری و... همه مدارک و مستنداتش درست و کامل است، خبری ظاهراً واقعی و منطقی به نظر می‌رسد و فقط به‌نظر می‌رسد که انگار یک گوشه کارشان می‌لنگد و یا قسمتی از حرف و سند و عمل و قواعدهشان بر مدار منطق و قاعده و قانون و عرف نیست، باید از بیخ و بن بی‌خیال آن موضوع شوم، کلاً خود را به ننگین و شتر دیدی ندیدی بزیم. وای به اینکه چیزی از همان اول لنگ زده و چه بسا پایه و چارچوب قابل قبول و درست‌درمانی نداشته باشد و باز برایش سر و دست چسبیم و به هوای صاحب شدن کالایی که نصف قیمت تولیدکننده، به فروش می‌رسد، چشم بسته، پول بی‌زبان را تقدیم آدم زبان‌دار سیاسی همه‌فن حریف بکنی!...

هوشنگ خان

مقاله

شنبه ۱ اسفند ۱۴۰۲ • ۱۰ شهبان ۱۴۴۵ • سال نوزدهم • شماره ۴۰۱۷

معیارها و شرایط عمومی قراردادهای جدید نفتی ایران از منظر قانون اساسی جمهوری اسلامی

قسمت آخر

| مصطفی سالاری
دکتر ای حقوق عمومی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران (نویسنده مسئول)
| محمد جواد رضایی زاده
دانشیار گروه حقوق عمومی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران

در الگوی قراردادی جدید؛ حفظ حاکمیت ملی به صراحت قید شده است (بند الف ماده سه) و اگر چه مدیریت پروژه و مهندسی مخزن به شرکت خارجی محول گردیده است (بند ج ماده هشت و بندهای ع و ذ ماده یک)؛ ولی حق حاکمیت بلندمدت تولید (پرهیزداری) نیز کمینه مشترک بر فعالیت و میزان تولید توسط شرکت ایرانی ثبت شده با سهام ایرانی - خارجی، نظارت می نماید و اعمال حق حاکمیت از این طریق محقق می گردد.

همچنین منتقدان قراردادهای نفتی جدید، بازه طولانی مدت قرارداد و واگذاری بخش وسیعی از اختیارات حاکمیتی وزارت نفت به شرکت های خارجی در این مدت طولانی را، نقض حاکمیت ملی می دانند و بیسای می کنند که در این قراردادهای وزارت نفت، متعهد گردیده است حتی در صورتی که توقف تولید از میدان به دلیل مسائل غیر فنی باشد دستمزد و هزینه های شرکت طرف قرارداد را باز پرداخت نماید. لذا بلندمدت شدن دوره اجرای قرارداد و این تضمین باز پرداخت ناقض حاکمیت ملی است در حالی که این دو خصیصه می توانند به هم راستا شدن منافع کارفرما و پیمانکار منتهی شده و در راستای تأمین منافع ملی عمل نماید.

ادعای نقض حاکمیت ملی به دلیل اعطای اختیارات حاکمیتی وزارت نفت به طرف دوم قرارداد نیز، سخن صحیحی به نظر نمی رسد؛ زیرا در بند الف ماده سه، شرایط عمومی، ساختار و الگوی قراردادهای بالادستی نفت و گاز، "اعمال حق حاکمیت و مالکیت عمومی بر کلیه منابع و ذخایر نفت و گاز طبیعی کشور از طریق وزارت نفت به نمایندگی از طرف جمهوری اسلامی ایران "، به عنوان یکی از اصول حاکم بر این قرارداد ذکر شده است؛ همچنین در بند (ث) ماده یازده آمده است: "نفت، گاز یا میعانات گازی و دیگر مواد موجود در مخازن موضوع قرارداد، کلاً متعلق به جمهوری اسلامی ایران و این میادین میعانات جدید از اکتشاف تا بهره برداری و اجرای طرح های صیانت از مخزن (پهبود و افزایش ضریب بازیافت) طراحی شده و غیر ممکن است که تمامی تولید نفت و گاز حاصل از این الگوی قراردادی به صورت همزمان در اختیار یک شرکت قرار گیرد و این شرایط، صرف نظر از اینکه موجب هر گونه تضمین حق حاکمیت بر منابع نمی گردد، از حیث شمول بر مجموع میادین نیز، نمی تواند به حاکمیت کشور در حوزه نفت و گاز خدشه وارد نماید (هاشمی جاوید، ۱۳۹۲: نقل از خرمی، ۱۳۸۵).

بنابراین این الگوی قراردادی بایند (ج) اصل دو قانون اساسی مبنی بر "نقی هر گونه استمگری و ستم کشی و سلطه گری و سلطه پذیری" و بند هشت اصل ۴۳ قانون اساسی مبنی بر "جلو گیری از سلطه اقتصادی بیگانه بر اقتصاد کشور" و اصل ۱۵۳ قانون اساسی مبنی بر اینکه، "هر گونه قرارداد که موجب سلطه بیگانه بر منابع طبیعی و اقتصادی، فرهنگ، ارتش و دیگر شئون کشور گردد ممنوع است" و بندهای یک و دو سیاست های کلی اصل ۴۴ مبنی بر: "تداوم اعمال حاکمیت عمومی دولت پس از ورود بخش های غیر دولتی از طریق سیاست گذاری و اجرای قوانین و مقررات و نظارت به ویژه در مورد اعمال موازین شرعی و قانونی در بانک های غیر دولتی و -۲- جلوگیری از نفوذ و سیطره بیگانگان بر اقتصاد ملی"، در تناقض نمی باشد و در مجموع، بر "حاکمیت ملی" کشور خدشهای وارد نمی آورد.

۲-۲-۴. حفظ حق مالکیت دولت بر منابع نفت و گاز (اصول ۴۴ و ۴۵ قانون اساسی)
بر اساس اصل ۴۵ قانون اساسی، منابع معدنی در اختیار حکومت اسلامی است؛ همچنین اصل ۴۴ و قانون اجرای سیاست های کلی اصل ۴۴، منابع نفت و گاز را در اختیار دولت قرار می دهد؛ در حالی که در اصل ۴۴، "هر گونه قرارداد که موجب سلطه بیگانه بر منابع طبیعی و اقتصادی، فرهنگ، ارتش و دیگر شئون کشور گردد ممنوع است" و بندهای یک و دو سیاست های کلی اصل ۴۴ مبنی بر: "تداوم اعمال حاکمیت عمومی دولت پس از ورود بخش های غیر دولتی از طریق سیاست گذاری و اجرای قوانین و مقررات و نظارت به ویژه در مورد اعمال موازین شرعی و قانونی در بانک های غیر دولتی و -۲- جلوگیری از نفوذ و سیطره بیگانگان بر اقتصاد ملی"، در تناقض نمی باشد و در مجموع، بر "حاکمیت ملی" کشور خدشهای وارد نمی آورد.

بند سه جزء (ت) ماده سه قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت مصوب ۱۳۹۱ با استفاده از عبارت: "طراحی الگوهای جدید قرارداد"، تهیه نمونه های جدید قراردادی را مجاز دانسته است؛ ضمن اینکه بر اساس قسمت آخر ماده قانونی مذکور، حفظ مالکیت نفت و گاز موجود در مخازن، باید یکی از الزامات نمونه های جدید قراردادی باشد؛ بنابراین، فقط نمونه قراردادهایی در صنعت نفت و گاز قابل معرفی است که به حق کشور در زمینه حفظ مالکیت نفت و گاز درون مخزن خللی وارد نیآورند؛ همچنین صیانت از مخازن نیز اصل دیگری است که در قوانین متعدد به آن اشاره شده است، بنابراین نمونه قراردادهای مورد استفاده باید این شرایط را نیز در بر داشته باشد و کلیه قیود مذکور، در تصویب نامه در ساره این الگوی قراردادی جدید تصریح شده است.

آنچه محل بحث است، تفکیک بین مالکیت نفت و گاز در چاه مالکیت محصول است که آیا منظور از حفظ مالکیت منابع طبیعی، تنها مالکیت نفت و گاز تا زمانی است که در چاه است یا مالکیت محصول را هم شامل می شود؟

یادآور می شود که پرداخت هزینه ها و پاداش پیمانکار به شکل محصول نفت و گاز با انتقال مالکیت محصول به پیمانکار متفاوت (از طریق مکانیسم فروش) است. در الگوی قراردادی اخیر، پیمانکار در متن قرارداد؛ مستحق خرید درصدی از محصول تولیدی به بهای روز شده است که مالکیت آن عملاً در نقطه تحویل به او منتقل می شود؛ بنابراین، تعارضی با حق مالکیت دولت بر منابع مذکور ندارد. در همین راستا، در اصل ۴۴ قانون اساسی، عبارت "منابع معدنی" و در قانون اجرای سیاست های کلی اصل چهل و چهارم نیز "میادین نفت و گاز" به کار رفته است؛ به همین منوال، بند سه جزء (ت) ماده سه قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت (مصوب ۱۳۹۱) نیز از "حفظ مالکیت نفت و گاز موجود در مخازن" سخن می گوید. قانون اصلاح قانون نفت (مصوب ۱۳۹۰) نیز در بند ۱۷ ماده های یک، دو و سه از واژه "منابع نفتی" استفاده کرده است. با مشاهده این مواد می توان نتیجه گرفت که حفظ مالکیت و اعمال حاکمیت بر نفت و گاز موجود در چاه، مورد نظر قانونگذار است؛ بنابراین، مالکیت محصول تولید شده را می توان به پیمانکار منتقل کرد؛ همان گونه که محصول تولیدی، سرانجام در یک نقطه در یک خریدار تحویل می گردد و این خریدار می تواند همان پیمانکار طرح توسعه و تولید آن میدان باشد؛ با این حال، منتقدین ادعا می کنند که بند (ب) ماده ۱۲۹ قانون بر نامه پنج ساله پنجم توسعه، ادبیاتی به کلی متفاوت با قوانین مورد بحث دارد. اگر چه بند (الف) این ماده همسو با دیگر قوانین، از "اعمال حق حاکمیت و مالکیت بر منابع نفت و گاز" سخن می گوید؛ اما بند ب ماده ۱۲۹ وزارت نفت را موظف می کند: "برای فعالیت های اکتشاف توسعه، استخراج و تولید نفت و گاز توسط شرکت های تابع وزارت نفت و شرکت های صحت و صلاحیت، با اتخاذ ضوابط تولید صنعتی، پروانه بهره برداری بدون حق مالکیت نسبت به نفت و گاز تولیدی صادر و بر اساس طرح مصوب بر عملیات اکتشاف، توسعه و تولید شرکت های فوق الذکر از نظر مقدار تولید و صیانت مخزن و معیار های سلامتی ایمنی و زیست محیطی نظارت نماید". از این رو بر این اساس مالکیت "نفت و گاز تولید شده" قابل انتقال نیست و فقط قراردادهایی قابل استفاده است که مالکیت منابع نفتی و محصول را در اختیار حکومت اسلامی قرار می دهد؛ زیرا اجازه تصمیم گیری در خصوص مالکیت نفت و گاز تولیدی در ضمن پروانه بهره برداری اعطای نمی شود؛ بنابراین شرکت ملی نفت ایران نمی تواند انتقال مالکیت محصول را در قرارداد خود با پیمانکاران تعهد کند؛ چون انتقال مالکیت محصول در ضمن قرارداد، به کلی از باز پرداخت هزینه ها و اعطای پاداش به پیمانکار در قالب محصول تولیدی و طی قرارداد جداگانه خرید و فروش نفت، متفاوت است. پاسخ اینکه قانون نفت و قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، قوانین خاص در حوزه نفت و گاز هستند و مفاد آن ها صرف نظر از اولویت قانون خاص مقدم بر عام، مؤخر بر قانون بر نامه پنج ساله پنجم (صرف نظر از انقضای اعتبار آن) حاکم است (گودرزی و باقری، ۱۳۹۴: ۱۵۹). علاوه بر همه اینها، فروش نفت و گاز پس از تولید و استخراج، خواه به شرکت توسعه دهنده و تولید کننده یا غیر آن باشد، تفاوتی ندارد و فروش آن را تباطی با مالکیت بر میدان و مخزن پیدا نمی کند و منظور از منع و محدودیت در انتقال مالکیت محصول، انتقال مالکیت محصول قبل از استخراج (نفت و گاز درون مخزن) است.

۲-۲-۳. نقض حق مجلس شورای اسلامی در نظارت بر قراردادها (اصول ۷۷، ۸۰، ۷۷، ۸۰، ۱۲۵ و ۱۳۹ قانون اساسی)
برخی منتقدین با استناد به اصول ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی، لزوم تصویب یکایک قرارداد های نفتی مشمول الگوی قراردادهای جدید نفتی توسط مجلس شورای اسلامی را طرح می نمایند؛ در حالی که به موجب نظریه تفسیری شماره ۳۹۰ مورخ ۱۳۶۰/۷/۲ شورای نگهبان؛ "قراردادهایی که یک طرف آن وزارتخانه یا مؤسسه یا شرکت دولتی و طرف دیگر، قرارداد شرکت خارجی خصوصی خارجی باشد، قرارداد بین المللی محسوب نمی شود و مشمول اصل ۷۷ قانون اساسی نمی باشد." همچنین به موجب نظریه های تفسیری شماره ۲۰۰۹ مورخ ۱۳۶۳/۸/۱۶ شورای نگهبان؛ "اصل ۷۷ قانون اساسی با توجه به اصل ۱۲۵ از قرارداد های که برای انجام معامله بین وزارتخانه ها و سایر سازمان های دولتی ایران و شرکت های خارجی دولتی که دارای شخصیت حقوقی باشند، منعقد می گردد، متصرف است و موارد خاص این گونه قراردادها در صورتی که ضوابط کلی آن به موجب قانون عادی تعیین شده باشد، نیاز به تصویب مجلس شورای اسلامی ندارد؛ ولی قانون عادی می تواند انعقاد بخشی از این قراردادها را نیز به طور موردی موکل به تصویب مجلس شورای اسلامی بنماید." نظر به صراحت نظر شورای نگهبان به عنوان مرجع ذیصلاح تفسیر اصول قانون اساسی؛ قراردادهای جدید نفتی نیز به لحاظ انعقاد با شرکت های خارجی (خصوصی یا دولتی)، مشمول الزامات مندرج در اصل ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی نیستند. بنابراین با توجه به قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت" مصوب سال ۱۳۹۱، اصل ۷۷ قانون اساسی مبنی بر اینکه "عهده نامه ها، مقاله نامه ها، قراردادهای و موافقتنامه های بین المللی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد" و اصل ۱۲۵ قانون اساسی مبنی بر "امضای عهده نامه ها، مقاله نامه ها، موافقتنامه ها و قراردادهای دولت ایران با سایر دولتها و همچنین امضای پیمان های مربوط به اتحادیه های بین المللی پس از تصویب مجلس شورای اسلامی با رئیس جمهور یا نماینده قانونی او است"، تناقضی وجود ندارد. در خصوص احتمال تعارض مفاد این الگوی قراردادی، با اصل ۸۰ قانون اساسی، به استناد اینکه بدهی شرکت ملی نفت ایران در قبال پیمانکار و باز پرداخت آن یا فروش محصول به همان پیمانکار، نوعی اخذ وام از طرف خارجی تلقی می گردد از واژه "منابع نفتی" استفاده کرده است. با مشاهده این مواد می توان نتیجه گرفت که حفظ مالکیت و اعمال حاکمیت بر نفت و گاز موجود در چاه، مورد نظر قانونگذار است؛ بنابراین، مالکیت محصول تولید شده را می توان به پیمانکار منتقل کرد؛ همان گونه که محصول تولیدی، سرانجام در یک نقطه در یک خریدار تحویل می گردد و این خریدار می تواند همان پیمانکار طرح توسعه و تولید آن میدان باشد؛ با این حال، منتقدین ادعا می کنند که بند (ب) ماده ۱۲۹ قانون بر نامه پنج ساله پنجم توسعه، ادبیاتی به کلی متفاوت با قوانین مورد بحث دارد. اگر چه بند (الف) این ماده همسو با دیگر قوانین، از "اعمال حق حاکمیت و مالکیت بر منابع نفت و گاز" سخن می گوید؛ اما بند ب ماده ۱۲۹ وزارت نفت را موظف می کند: "برای فعالیت های اکتشاف توسعه، استخراج و تولید نفت و گاز توسط شرکت های تابع وزارت نفت و شرکت های صحت و صلاحیت، با اتخاذ ضوابط تولید صنعتی، پروانه بهره برداری بدون حق مالکیت نسبت به نفت و گاز تولیدی صادر و بر اساس طرح مصوب بر عملیات اکتشاف، توسعه و تولید شرکت های فوق الذکر از نظر مقدار تولید و صیانت مخزن و معیار های سلامتی ایمنی و زیست محیطی نظارت نماید". از این رو بر این اساس مالکیت "نفت و گاز تولید شده" قابل انتقال نیست و فقط قراردادهایی قابل استفاده است که مالکیت منابع نفتی و محصول را در اختیار حکومت اسلامی قرار می دهد؛ زیرا اجازه تصمیم گیری در خصوص مالکیت نفت و گاز تولیدی در ضمن پروانه بهره برداری اعطای نمی شود؛ بنابراین شرکت ملی نفت ایران نمی تواند انتقال مالکیت محصول را در قرارداد خود با پیمانکاران تعهد کند؛ چون انتقال مالکیت محصول در ضمن قرارداد، به کلی از باز پرداخت هزینه ها و اعطای پاداش به پیمانکار در قالب محصول تولیدی و طی قرارداد جداگانه خرید و فروش نفت، متفاوت است. پاسخ اینکه قانون نفت و قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، قوانین خاص در حوزه نفت و گاز هستند و مفاد آن ها صرف نظر از اولویت قانون خاص مقدم بر عام، مؤخر بر قانون بر نامه پنج ساله پنجم (صرف نظر از انقضای اعتبار آن) حاکم است (گودرزی و باقری، ۱۳۹۴: ۱۵۹). علاوه بر همه اینها، فروش نفت و گاز پس از تولید و استخراج، خواه به شرکت توسعه دهنده و تولید کننده یا غیر آن باشد، تفاوتی ندارد و فروش آن را تباطی با مالکیت بر میدان و مخزن پیدا نمی کند و منظور از منع و محدودیت در انتقال مالکیت محصول، انتقال مالکیت محصول قبل از استخراج (نفت و گاز درون مخزن) است.

۲-۲-۲. نقض حق مجلس شورای اسلامی در نظارت بر قراردادها (اصول ۷۷، ۸۰، ۷۷، ۸۰، ۱۲۵ و ۱۳۹ قانون اساسی)
برخی منتقدین با استناد به اصول ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی، لزوم تصویب یکایک قرارداد های نفتی مشمول الگوی قراردادهای جدید نفتی توسط مجلس شورای اسلامی را طرح می نمایند؛ در حالی که به موجب نظریه تفسیری شماره ۳۹۰ مورخ ۱۳۶۰/۷/۲ شورای نگهبان؛ "قراردادهایی که یک طرف آن وزارتخانه یا مؤسسه یا شرکت دولتی و طرف دیگر، قرارداد شرکت خارجی خصوصی خارجی باشد، قرارداد بین المللی محسوب نمی شود و مشمول اصل ۷۷ قانون اساسی نمی باشد." همچنین به موجب نظریه های تفسیری شماره ۲۰۰۹ مورخ ۱۳۶۳/۸/۱۶ شورای نگهبان؛ "اصل ۷۷ قانون اساسی با توجه به اصل ۱۲۵ از قرارداد های که برای انجام معامله بین وزارتخانه ها و سایر سازمان های دولتی ایران و شرکت های خارجی دولتی که دارای شخصیت حقوقی باشند، منعقد می گردد، متصرف است و موارد خاص این گونه قراردادها در صورتی که ضوابط کلی آن به موجب قانون عادی تعیین شده باشد، نیاز به تصویب مجلس شورای اسلامی ندارد؛ ولی قانون عادی می تواند انعقاد بخشی از این قراردادها را نیز به طور موردی موکل به تصویب مجلس شورای اسلامی بنماید." نظر به صراحت نظر شورای نگهبان به عنوان مرجع ذیصلاح تفسیر اصول قانون اساسی؛ قراردادهای جدید نفتی نیز به لحاظ انعقاد با شرکت های خارجی (خصوصی یا دولتی)، مشمول الزامات مندرج در اصل ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی نیستند. بنابراین با توجه به قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت" مصوب سال ۱۳۹۱، اصل ۷۷ قانون اساسی مبنی بر اینکه "عهده نامه ها، مقاله نامه ها، قراردادهای و موافقتنامه های بین المللی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد" و اصل ۱۲۵ قانون اساسی مبنی بر "امضای عهده نامه ها، مقاله نامه ها، موافقتنامه ها و قراردادهای دولت ایران با سایر دولتها و همچنین امضای پیمان های مربوط به اتحادیه های بین المللی پس از تصویب مجلس شورای اسلامی با رئیس جمهور یا نماینده قانونی او است"، تناقضی وجود ندارد. در خصوص احتمال تعارض مفاد این الگوی قراردادی، با اصل ۸۰ قانون اساسی، به استناد اینکه بدهی شرکت ملی نفت ایران در قبال پیمانکار و باز پرداخت آن یا فروش محصول به همان پیمانکار، نوعی اخذ وام از طرف خارجی تلقی می گردد از واژه "منابع نفتی" استفاده کرده است. با مشاهده این مواد می توان نتیجه گرفت که حفظ مالکیت و اعمال حاکمیت بر نفت و گاز موجود در چاه، مورد نظر قانونگذار است؛ بنابراین، مالکیت محصول تولید شده را می توان به پیمانکار منتقل کرد؛ همان گونه که محصول تولیدی، سرانجام در یک نقطه در یک خریدار تحویل می گردد و این خریدار می تواند همان پیمانکار طرح توسعه و تولید آن میدان باشد؛ با این حال، منتقدین ادعا می کنند که بند (ب) ماده ۱۲۹ قانون بر نامه پنج ساله پنجم توسعه، ادبیاتی به کلی متفاوت با قوانین مورد بحث دارد. اگر چه بند (الف) این ماده همسو با دیگر قوانین، از "اعمال حق حاکمیت و مالکیت بر منابع نفت و گاز" سخن می گوید؛ اما بند ب ماده ۱۲۹ وزارت نفت را موظف می کند: "برای فعالیت های اکتشاف توسعه، استخراج و تولید نفت و گاز توسط شرکت های تابع وزارت نفت و شرکت های صحت و صلاحیت، با اتخاذ ضوابط تولید صنعتی، پروانه بهره برداری بدون حق مالکیت نسبت به نفت و گاز تولیدی صادر و بر اساس طرح مصوب بر عملیات اکتشاف، توسعه و تولید شرکت های فوق الذکر از نظر مقدار تولید و صیانت مخزن و معیار های سلامتی ایمنی و زیست محیطی نظارت نماید". از این رو بر این اساس مالکیت "نفت و گاز تولید شده" قابل انتقال نیست و فقط قراردادهایی قابل استفاده است که مالکیت منابع نفتی و محصول را در اختیار حکومت اسلامی قرار می دهد؛ زیرا اجازه تصمیم گیری در خصوص مالکیت نفت و گاز تولیدی در ضمن پروانه بهره برداری اعطای نمی شود؛ بنابراین شرکت ملی نفت ایران نمی تواند انتقال مالکیت محصول را در قرارداد خود با پیمانکاران تعهد کند؛ چون انتقال مالکیت محصول در ضمن قرارداد، به کلی از باز پرداخت هزینه ها و اعطای پاداش به پیمانکار در قالب محصول تولیدی و طی قرارداد جداگانه خرید و فروش نفت، متفاوت است. پاسخ اینکه قانون نفت و قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، قوانین خاص در حوزه نفت و گاز هستند و مفاد آن ها صرف نظر از اولویت قانون خاص مقدم بر عام، مؤخر بر قانون بر نامه پنج ساله پنجم (صرف نظر از انقضای اعتبار آن) حاکم است (گودرزی و باقری، ۱۳۹۴: ۱۵۹). علاوه بر همه اینها، فروش نفت و گاز پس از تولید و استخراج، خواه به شرکت توسعه دهنده و تولید کننده یا غیر آن باشد، تفاوتی ندارد و فروش آن را تباطی با مالکیت بر میدان و مخزن پیدا نمی کند و منظور از منع و محدودیت در انتقال مالکیت محصول، انتقال مالکیت محصول قبل از استخراج (نفت و گاز درون مخزن) است.

مورخ ۱۳۶۰/۸/۷ شورای نگهبان؛ "قراردادهایی که یک طرف آن وزارتخانه یا مؤسسه یا شرکت دولتی و طرف دیگر، قرارداد شرکت خارجی خصوصی خارجی باشد، قرارداد بین المللی محسوب نمی شود و مشمول اصل ۷۷ قانون اساسی نمی باشد." همچنین به موجب نظریه های تفسیری شماره ۲۰۰۹ مورخ ۱۳۶۳/۸/۱۶ شورای نگهبان؛ "اصل ۷۷ قانون اساسی با توجه به اصل ۱۲۵ از قرارداد های که برای انجام معامله بین وزارتخانه ها و سایر سازمان های دولتی ایران و شرکت های خارجی دولتی که دارای شخصیت حقوقی باشند، منعقد می گردد، متصرف است و موارد خاص این گونه قراردادها در صورتی که ضوابط کلی آن به موجب قانون عادی تعیین شده باشد، نیاز به تصویب مجلس شورای اسلامی ندارد؛ ولی قانون عادی می تواند انعقاد بخشی از این قراردادها را نیز به طور موردی موکل به تصویب مجلس شورای اسلامی بنماید." نظر به صراحت نظر شورای نگهبان به عنوان مرجع ذیصلاح تفسیر اصول قانون اساسی؛ قراردادهای جدید نفتی نیز به لحاظ انعقاد با شرکت های خارجی (خصوصی یا دولتی)، مشمول الزامات مندرج در اصل ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی نیستند. بنابراین با توجه به قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت" مصوب سال ۱۳۹۱، اصل ۷۷ قانون اساسی مبنی بر اینکه "عهده نامه ها، مقاله نامه ها، قراردادهای و موافقتنامه های بین المللی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد" و اصل ۱۲۵ قانون اساسی مبنی بر "امضای عهده نامه ها، مقاله نامه ها، موافقتنامه ها و قراردادهای دولت ایران با سایر دولتها و همچنین امضای پیمان های مربوط به اتحادیه های بین المللی پس از تصویب مجلس شورای اسلامی با رئیس جمهور یا نماینده قانونی او است"، تناقضی وجود ندارد. در خصوص احتمال تعارض مفاد این الگوی قراردادی، با اصل ۸۰ قانون اساسی، به استناد اینکه بدهی شرکت ملی نفت ایران در قبال پیمانکار و باز پرداخت آن یا فروش محصول به همان پیمانکار، نوعی اخذ وام از طرف خارجی تلقی می گردد از واژه "منابع نفتی" استفاده کرده است. با مشاهده این مواد می توان نتیجه گرفت که حفظ مالکیت و اعمال حاکمیت بر نفت و گاز موجود در چاه، مورد نظر قانونگذار است؛ بنابراین، مالکیت محصول تولید شده را می توان به پیمانکار منتقل کرد؛ همان گونه که محصول تولیدی، سرانجام در یک نقطه در یک خریدار تحویل می گردد و این خریدار می تواند همان پیمانکار طرح توسعه و تولید آن میدان باشد؛ با این حال، منتقدین ادعا می کنند که بند (ب) ماده ۱۲۹ قانون بر نامه پنج ساله پنجم توسعه، ادبیاتی به کلی متفاوت با قوانین مورد بحث دارد. اگر چه بند (الف) این ماده همسو با دیگر قوانین، از "اعمال حق حاکمیت و مالکیت بر منابع نفت و گاز" سخن می گوید؛ اما بند ب ماده ۱۲۹ وزارت نفت را موظف می کند: "برای فعالیت های اکتشاف توسعه، استخراج و تولید نفت و گاز توسط شرکت های تابع وزارت نفت و شرکت های صحت و صلاحیت، با اتخاذ ضوابط تولید صنعتی، پروانه بهره برداری بدون حق مالکیت نسبت به نفت و گاز تولیدی صادر و بر اساس طرح مصوب بر عملیات اکتشاف، توسعه و تولید شرکت های فوق الذکر از نظر مقدار تولید و صیانت مخزن و معیار های سلامتی ایمنی و زیست محیطی نظارت نماید". از این رو بر این اساس مالکیت "نفت و گاز تولید شده" قابل انتقال نیست و فقط قراردادهایی قابل استفاده است که مالکیت منابع نفتی و محصول را در اختیار حکومت اسلامی قرار می دهد؛ زیرا اجازه تصمیم گیری در خصوص مالکیت نفت و گاز تولیدی در ضمن پروانه بهره برداری اعطای نمی شود؛ بنابراین شرکت ملی نفت ایران نمی تواند انتقال مالکیت محصول را در قرارداد خود با پیمانکاران تعهد کند؛ چون انتقال مالکیت محصول در ضمن قرارداد، به کلی از باز پرداخت هزینه ها و اعطای پاداش به پیمانکار در قالب محصول تولیدی و طی قرارداد جداگانه خرید و فروش نفت، متفاوت است. پاسخ اینکه قانون نفت و قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، قوانین خاص در حوزه نفت و گاز هستند و مفاد آن ها صرف نظر از اولویت قانون خاص مقدم بر عام، مؤخر بر قانون بر نامه پنج ساله پنجم (صرف نظر از انقضای اعتبار آن) حاکم است (گودرزی و باقری، ۱۳۹۴: ۱۵۹). علاوه بر همه اینها، فروش نفت و گاز پس از تولید و استخراج، خواه به شرکت توسعه دهنده و تولید کننده یا غیر آن باشد، تفاوتی ندارد و فروش آن را تباطی با مالکیت بر میدان و مخزن پیدا نمی کند و منظور از منع و محدودیت در انتقال مالکیت محصول، انتقال مالکیت محصول قبل از استخراج (نفت و گاز درون مخزن) است.

مورخ ۱۳۶۰/۸/۷ شورای نگهبان؛ "قراردادهایی که یک طرف آن وزارتخانه یا مؤسسه یا شرکت دولتی و طرف دیگر، قرارداد شرکت خارجی خصوصی خارجی باشد، قرارداد بین المللی محسوب نمی شود و مشمول اصل ۷۷ قانون اساسی نمی باشد." همچنین به موجب نظریه های تفسیری شماره ۲۰۰۹ مورخ ۱۳۶۳/۸/۱۶ شورای نگهبان؛ "اصل ۷۷ قانون اساسی با توجه به اصل ۱۲۵ از قرارداد های که برای انجام معامله بین وزارتخانه ها و سایر سازمان های دولتی ایران و شرکت های خارجی دولتی که دارای شخصیت حقوقی باشند، منعقد می گردد، متصرف است و موارد خاص این گونه قراردادها در صورتی که ضوابط کلی آن به موجب قانون عادی تعیین شده باشد، نیاز به تصویب مجلس شورای اسلامی ندارد؛ ولی قانون عادی می تواند انعقاد بخشی از این قراردادها را نیز به طور موردی موکل به تصویب مجلس شورای اسلامی بنماید." نظر به صراحت نظر شورای نگهبان به عنوان مرجع ذیصلاح تفسیر اصول قانون اساسی؛ قراردادهای جدید نفتی نیز به لحاظ انعقاد با شرکت های خارجی (خصوصی یا دولتی)، مشمول الزامات مندرج در اصل ۷۷ و ۱۲۵ قانون اساسی نیستند. بنابراین با توجه به قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت" مصوب سال ۱۳۹۱، اصل ۷۷ قانون اساسی مبنی بر اینکه "عهده نامه ها، مقاله نامه ها، قراردادهای و موافقتنامه های بین المللی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد" و اصل ۱۲۵ قانون اساسی مبنی بر "امضای عهده نامه ها، مقاله نامه ها، موافقتنامه ها و قراردادهای دولت ایران با سایر دولتها و همچنین امضای پیمان های مربوط به اتحادیه های بین المللی پس از تصویب مجلس شورای اسلامی با رئیس جمهور یا نماینده قانونی او است"، تناقضی وجود ندارد. در خصوص احتمال تعارض مفاد این الگوی قراردادی، با اصل ۸۰ قانون اساسی، به استناد اینکه بدهی شرکت ملی نفت ایران در قبال پیمانکار و باز پرداخت آن یا فروش محصول به همان پیمانکار، نوعی اخذ وام از طرف خارجی تلقی می گردد از واژه "منابع نفتی" استفاده کرده است. با مشاهده این مواد می توان نتیجه گرفت که حفظ مالکیت و اعمال حاکمیت بر نفت و گاز موجود در چاه، مورد نظر قانونگذار است؛ بنابراین، مالکیت محصول تولید شده را می توان به پیمانکار منتقل کرد؛ همان گونه که محصول تولیدی، سرانجام در یک نقطه در یک خریدار تحویل می گردد و این خریدار می تواند همان پیمانکار طرح توسعه و تولید آن میدان باشد؛ با این حال، منتقدین ادعا می کنند که بند (ب) ماده ۱۲۹ قانون بر نامه پنج ساله پنجم توسعه، ادبیاتی به کلی متفاوت با قوانین مورد بحث دارد. اگر چه بند (الف) این ماده همسو با دیگر قوانین، از "اعمال حق حاکمیت و مالکیت بر منابع نفت و گاز" سخن می گوید؛ اما بند ب ماده ۱۲۹ وزارت نفت را موظف می کند: "برای فعالیت های اکتشاف توسعه، استخراج و تولید نفت و گاز توسط شرکت های تابع وزارت نفت و شرکت های صحت و صلاحیت، با اتخاذ ضوابط تولید صنعتی، پروانه بهره برداری بدون حق مالکیت نسبت به نفت و گاز تولیدی صادر و بر اساس طرح مصوب بر عملیات اکتشاف، توسعه و تولید شرکت های فوق الذکر از نظر مقدار تولید و صیانت مخزن و معیار های سلامتی ایمنی و زیست محیطی نظارت نماید". از این رو بر این اساس مالکیت "نفت و گاز تولید شده" قابل انتقال نیست و فقط قراردادهایی قابل استفاده است که مالکیت منابع نفتی و محصول را در اختیار حکومت اسلامی قرار می دهد؛ زیرا اجازه تصمیم گیری در خصوص مالکیت نفت و گاز تولیدی در ضمن پروانه بهره برداری اعطای نمی شود؛ بنابراین شرکت ملی نفت ایران نمی تواند انتقال مالکیت محصول را در قرارداد خود با پیمانکاران تعهد کند؛ چون انتقال مالکیت محصول در ضمن قرارداد، به کلی از باز پرداخت هزینه ها و اعطای پاداش به پیمانکار در قالب محصول تولیدی و طی قرارداد جداگانه خرید و فروش نفت، متفاوت است. پاسخ اینکه قانون نفت و قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، قوانین خاص در حوزه نفت و گاز هستند و مفاد آن ها صرف نظر از اولویت قانون خاص مقدم بر عام، مؤخر بر قانون بر نامه پنج ساله پنجم (صرف نظر از انقضای اعتبار آن) حاکم است (گودرزی و باقری، ۱۳۹۴: ۱۵۹). علاوه بر همه اینها، فروش نفت و گاز پس از تولید و استخراج، خواه به شرکت توسعه دهنده و تولید کننده یا غیر آن باشد، تفاوتی ندارد و فروش آن را تباطی با مالکیت بر میدان و مخزن پیدا نمی کند و منظور از منع و محدودیت در انتقال مالکیت محصول، انتقال مالکیت محصول قبل از استخراج (نفت و گاز درون مخزن) است.

۲-۲-۴. منع واگذاری امتیاز تشکیل شرکت و مؤسسات به خارجیان (اصل ۸۱ قانون اساسی)
منتقدین با اشاره به برخی از شرایط این الگوی قراردادی از جمله انتفاع شرکت طرف قرارداد از میزان تولید و در نتیجه، میزان کارهای قابل استحصال از میدان موضوع قرارداد، بلندمدت بودن دوره قرارداد و شمول موضوع قرارداد به مراحل اکتشاف، توسعه و بهره برداری، بر برخی تشابهات این الگوی داده و این نوع قراردادها را در تعارض با حکم اصل ۸۱ قانون اساسی می دانند؛ در حالی که الگوی جدید قراردادی از این حیث که شرکت طرف قرارداد را در میزان محصول تولیدی از خصایص مشارکت در تولید است، مالکیت نمی نماید فقط بین پرداخت حق الزحمه و دستمزد به شرکت طرف قرارداد و میزان تولید، رابطه مالی ایجاد می نماید؛ نمی تواند از نوع امتیازی و حتی مشارکت در تولید تلقی شود و به صرف بلند بودن دوره قرارداد و حضور شرکت طرف قرارداد در مرحله بهره برداری، ماهیت قرارداد از خدماتی به انواع دیگر تغییر نمی یابد؛ بنابراین، از این حیث، مشمول حکم مصرح در اصل ۸۱ قانون اساسی نمی گردد.

از منظر تشکیل یا تأسیس شرکت توسط خارجیان نیز، اگر چه تشکیل شرکت مشترک با طرف خارجی در ضوابط الگوی جدید آمده است؛ ولی بنا به صراحت نظریه تفسیری مورخ ۱۳۶۰/۷/۲ شورای نگهبان؛ "شرکت های خارجی که با دستنگاه های دولتی ایران، قرارداد قانونی منعقد نموده اند؛ می توانند جهت انجام امور قانونی و فعالیت های خود در حدود قراردادهای منعقد طبق ماده سه قانون ثبت شرکت ها به ثبت شعب خود در ایران مبادرت نمایند و این امر با اصل ۸۱ قانون اساسی مغایرتی ندارد". علاوه بر این، به موجب تجویز ماده ۲۴ و بند دو ماده چهار این نامه اجرایی قانون تشویق

و حمایت سرمایه گذاری خارجی مصوب ۱۳۸۰، ثبت شرکت با صد درصد سهام خارجی نیز بلامانع است؛ بنابراین تأسیس شرکت با سهام خارجی با یا مشارکت طرف ایرانی و خارجی به منظور اجرای قرارداد یا سرمایه گذاری، بلامانع بوده است و تعارضی با حکم مصرح در اصل ۸۱ قانون اساسی ندارد.

۵-۲-۲. منع به کارگیری خارجیان، موضوع اصل ۸۲ قانون اساسی

برخی منتقدین با استناد به ملازمه انعقاد قرارداد در قالب الگوی جدید با شرکت های خارجی با به کارگیری کارشناسان خارجی، ممنوعیت اصل ۸۲ قانون اساسی را مؤثر بر انعقاد این الگوی قراردادی تلقی می کنند؛ در حالی که به کارگیری شرکت های خارجی که تنها از کارشناسان و کارکنان خارجی خود برای انجام خدمات موضوع قرارداد بهره می گیرند، منصرف از استخدام کارشناس توسط کارفرمای ایرانی و طرف قرارداد تلقی می گردد و مشمول محدودیت اصل ۸۲ قانون اساسی نیست.

نتیجه گیری

تمایز شاخص الگوی جدید قراردادهای نفتی ایران با نسل سوم قراردادهای ببع متقابل، در اضافه شدن مرحله تولید و عملیات بهره برداری به موضوع قراردادها و در نتیجه، افزایش دوره زمانی قراردادها از حدود ۴-۸ سال به حدود ۲۵ سال است. پرداخت دستمزد در قبال هر مترمکعب گاز یا هر بشکه نفت خام تولیدی برای مرحله بهره برداری با برقراری رابطه مستقیم بین میزان تولید و دستمزد پیمانکار، رابطه مستقیم پیش بینی شده است؛ ولی نظرات فنی بر عملیات تولید به کمینه مشترک محول گردیده و حق نظارت عالی و اعمال حاکمیت و حق مالکیت با وزارت نفت باقی مانده است و همکاری در مرحله تولید با ثبت شرکت ایرانی با حداقل ۵۰ درصد سهام طرف ایرانی با مدیریت چرخشی (نوبتی) برای دوره بهره برداری الزام شده است و در نهایت اینکه، بر حفظ حق حاکمیت و مالکیت دولت بر منابع نفت و گاز تأکید شده است. منتقدین برخی سازوکارها و شروط اشاره شده را موجب مغایرت این الگوی قراردادی با برخی اصول و احکام قانون اساسی بالخصوص اصول ۲، ۴۴، ۷۷، ۸۰، ۸۱، ۸۲، ۱۲۵، ۱۳۹ و ۱۵۳ و ۱۵۴ قلمداد نموده اند. منتقدین با استناد به بند اصل دو و بند هشت اصل ۴۳ و احکام مندرج در اصل ۱۵۳ و ۱۵۳ که بر منع سلطه پذیری و سلطه بیگانگان بر منابع کشور تأکید دارند، مدعی هستند این الگوی قراردادی موجبات سلطه بیگانگان بر منابع نفت و گاز کشور را فراهم می آورد و به حق حاکمیت دولت بر این منابع خدشه وارد می نماید؛ ولی بررسی شرایط عمومی مصوب نشان می دهد که در مقدمه و سایر مفاد، بر حق حاکمیت دولت تأکید گردیده است، تعیین میزان تولید بر عهده وزارت نفت باقی مانده و نقش کمیته مشترک در محدوده فنی تعریف توسعه است و با حق حاکمیت دولت در منابع مذکور در تعارض نیست و بلندمدت شدن دوره قراردادهای جدید نیز به ویژه اینکه، عملیات تولید و دوره بهره برداری با بستنی با ثبت شرکت ایرانی و با سهام مشترک ایرانی - خارجی انجام پذیرد، مغایرتی با حق اعمال حاکمیت بر منابع ایجاد نمی نماید.

دیگر ایران منتقدین، تعارض این الگوی قراردادی با حق مالکیت دولت بر منابع نفت و گاز و در نتیجه تعارض با اصول ۴۴ و ۴۵ قانون اساسی است؛ در این راستا به بلندمدت بودن دوره قرارداد و الزام به فروش محصول به پیمانکار بابت تسویه مطالبات وی استناد نموده اند؛ در حالی که به موجب مفاد الگوی جدید قراردادی که از نوع قراردادهای خدماتی است؛ پیمانکار در قبال خدمات مورد تعهد، مالک نفت یا گاز درون مخزن نمی شود؛ بلکه مبلغ مشخصی بستانکار می گردد و پرداخت مطالبات پیمانکار از طریق فروش محصول به قیمت روز و پس از استخراج، خدشهای به حق مالکیت دولت وارد نمی کند؛ زیرا با حذف الگوهای مورد استفاده از قراردادهای امتیازی و برخی انواع مشارکت در تولید که شرکت خارجی را مالک کل یا بخشی از میدان یا نفت یا نفت و گاز درون مخزن می نماید، در این الگوی قراردادهای خدماتی، شرکت ملی نفت محصول تولیدی خود را پس از استخراج به پیمانکار می فروشد و مالکیت خود بر میدان و مخزن و حتی بر تأسیسات احداثی را حفظ می نماید.

طولانی بودن حضور پیمانکار در دوره بهره برداری نیز با حفظ مالکیت به شرح فوق، اگر چه با پیش بینی سازوکار پرداخت دستمزد به ازای هر بشکه نفت یا هر مترمکعب گاز تولیدی؛ خدشهای بر حق مالکیت دولت وارد نمی آورد. دیگر ایراد مطرح شده، تعارض الگوی قراردادی با اصول ۷۷، ۸۵، ۱۲۵ و ۱۲۶ قانون اساسی و به عبارت دیگر، تعارض با حق نظارت بر قراردادها، صلح دعای وام اخذ وام از خارجیان است. نظریات تفسیری شورای نگهبان، مؤید عدم لزوم تصویب این نوع قراردادها توسط مجلس شورای اسلامی و در نتیجه، عدم مشمول اصول ۷۷ و ۱۲۵ و بر آنهاست و شمول الزامات

اصل ۸۰ بر این قراردادها نیز به دلیل وام تلقی نشدن مبلغ خدمات پیمانکار خارجی، قابل استناد نیست و سازوکار مذکور در اصل ۱۳۹ قانون اساسی در خصوص صلح دعای نیز به موجب نظریات تفسیری شورای نگهبان، مشمول طرح دعای در مراجع قضایی داخلی و خارجی نمی گردد؛ بنابراین، پیش بینی سازوکار حل اختلاف در قراردادها، ملازمه ای با صلح دعای نداشته و این الگوی قراردادی با اصل ۱۳۹ در تعارض نیست. استناد به اصل ۸۱ قانون اساسی و امتیاز تلقی نمودن این قراردادها نیز ادعایی دور از ذهن است و افتراق کامل الگوی جدید قراردادی با موافقتنامه های امتیاز به قدر کافی روشن است؛ همچنین محدودیت مذکور در اصل ۸۲ قانون اساسی مبنی بر منع استخدام کارشناسان خارجی نیز منصرف از خرید خدمات از شرکت های است که ایفای تعهد خود را از طریق کارکنان و کارشناسان خود (خارجی) انجام می دهند، البته تحت شرایط و ضوابط نظیر تصریه ذیل بند (ض) ماده یک شرایط عمومی مصوب بابت پرداخت هزینه های پیمانکار بابت انواع عوارض، حق بیمه و مالیات، مفاد بند (د) ماده سه خصوص نحوه جبران حق الزحمه پیمانکار در موارد کاهش تولید، محل تأمل و نیازمند بازنگری است؛ ولی داری تعارض با قانون اساسی نیستند. به هر حال شرایط عمومی الگوی جدید قراردادهای نفتی، تعارضی با اصول و احکام قانون اساسی ندارد و سایر ایرادهای مطرح شده که ممکن است از حیثیت فنی، مدیریتی یا اقتصادی گاه قابل اعتنا باشند در حیطه تشخیص و مصالح مدیریتی قلمداد می گردد؛ بنابراین، از حیث تناقض با حکم قانون اساسی، محدودیت و ممنوعیت به کارگیری الگوی جدید قراردادی اثبات نمی گردد و حتی قانون اساسی و قوانین جاری کشور، به کارگیری انواع دیگری از قراردادهای نفتی با خصوصیات مشارکت در تولید را تجویز می کنند و بازنگری در الگوهای قراردادی با این رویکرد پیشنهاد می گردد.

منابع فارسی

۱. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۸۲). "اصلاح یا جایگزینی قراردادهای بیع متقابل، راهکارها یا ضرورت"، مجامع یا نشانه قابل دسترسی از: <http://www.shana.ir/fa/8۷۸۵newsagency>
۲. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۵). حقوق نفت و گاز در ایالات متحده آمریکا قراردادهای اجاره نفت و گاز، تهران: انتشارات هرمزان.
۳. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۸). "تحلیلی حقوقی در قرارداد بیع متقابل"، پژوهش نامه پژوهش های حقوقی، دوره ۱۴، شماره ۵۴، بهار.
۴. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۵). "ویژگی های مطلوب قراردادهای نفتی، رویکرد اقتصادی-راهبردی به منظور جهت گیری اثر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۵.
۵. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۸). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۸.
۶. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۷. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۸. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۹. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۰. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۱. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۲. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۳. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۴. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۵. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۶. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۷. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
۱۸. آبراهیم، سیدمهر. (۱۳۹۹). "تأثیر قراردادهای نفتی بر روند تولید تمام کشور های ایران و ایران سعودی"، پژوهش های اقتصادی ایران، سال پنجم، شماره ۲۰، بهار ۱۳۹۹.
- ۱

روزنامه

منافصه

روزنامه

روزنامه

منافصه

روزنامه

روزنامه

منافصه

روزنامه

روزنامه

منافصه

روزنامه

روزنامه

منافصه

روزنامه

روزنامه

منافصه

روزنامه

کیوسک اخبار

حجم قراردادهای دانش بنیان ها در صنعت نفت چقدر است؟

مدیر کل نظام تأمین و تجاری سازی فناوری وزارت نفت، گفت: مبنای فعالیت بخش مهندسی شرکت نفت در دولت سیزدهم حمایت از تولید است، چنانچه شرکت های دانش بنیان طرف قرارداد این وزارتخانه از ۱۵۰ به ۶۶۶ شرکت و مبلغ قراردادی آن ها نیز به ۲۸۶ میلیون دلار یا هفت هزار و ۲۰۰ میلیارد تومان رسید. به گزارش ایرنا، غلامرضا خوانسناری؛ با اشاره افزایش حضور شرکت های دانش بنیان در دولت سیزدهم، افزود: بنا داریم خریدهای خارجی را کم رنگ کنیم و در این راستا واردات ۲۵۰ کالا ممنوع اعلام شد. وی گفت: از شرکت های دانش بنیان نیز در توسعه میادین و احیای چاه های نفت استفاده شده است، چنانچه ۲۰ حلقه چاه کم بازده را به شرکت های دانش بنیان دادیم. خوانسناری؛ خاطر نشان کرد: شایان ذکر است که ۸۵ درصد از کالاهای مورد نیاز صنعت نفت بومی سازی شده است و ۱۵ درصد باقی مانده نیز توجیه تجاری سازی ندارد. این مقام مسئول وزارت نفت، ادامه داد: در دولت کار گروه صادرات خدمات فنی مهندسی شکل گرفته و سبب شده که از وارد کننده به صادر کننده تبدیل شویم و با کشورهای مانند ونزوئلا، روسیه، چین، عراق و سوریه مبادلات تجاری داشته باشیم. وی با اشاره به پالایشگاه های فرارسرزمینی، گفت: در تلاشیم با پتروشیمی ونزوئلا قرارداد همکاری امضاء و همچنین نسبت به بازسازی فاز ۲ پالایشگاه «ال پالیتو» ونزوئلا اقدام کنیم. در سوریه نیز پس از نتیجه رسیدن پالایشگاه «حس» دو پالایشگاه دیگر را نیز منتظر داریم. مدیر کل نظام تأمین و تجاری سازی فناوری وزارت نفت، اظهار داشت: همچنین در افریقای جنوبی، عراق هم منتظر خبر های خوب در حوزه صادرات محصولات دانش بنیان هستیم.

۲۰ زیست پالایشگاه در کشور تکمیل می شود

معاون وزیر صمت و سرپرست جدید ایدرو، گفت: به دنبال این هستیم که ۲۰ زیست پالایشگاه دیگر را در کشور تکمیل کنیم. به گزارش ایمنابا، بابک احمدی؛ افزود: ساخت دومین زیست پالایشگاه در پشت کارمشاه در حال پیگیری است که نزدیک به ۲۰ درصد پروژه رشد داشته است و دنبال این هستیم که ۲۰ زیست پالایشگاه دیگر را در کشور تکمیل کنیم. وی بیان کرد: زیست پالایشگاه دو محصول پایداتول دارد، یکی اتانول سوختی است که جایگزین ام تی بی ای می شود و بنزینی که در پالایشگاه ها تولید می شود با اتانول مرغوبیتش افزایش پیدا می کند و قابلیت عرضه دارد. بنزین سوپر با کیفیت بالاتر نیز با استفاده از همین مکائیزم تهیه می شود. معاون وزیر صمت، افزود: خروجی دیگر این پالایشگاه کنگاله ذرت است که مورد مصرف صنایع دامی می است و با دو محصول پایو اتانول و اتانول با ریشه زیستی غیرشیمیایی و کنگاله دامی، این پالایشگاه ارزش افزونی خوبی دارد. احمدی؛ بیان کرد: نکته جالب این است که تا به امروز بالای ۵۰ درصد منابع این سرمایه گذاری سنکتنه را مردم از طریق بازار سرمایه آورده اند و این روند را در جهت توسعه کشور و صنعت و ایجاد اشتغال با منابع مردم در چارچوب شعار اقتصاد مردم نهاد، درون وا و برون گرا ادامه می دهیم.

پاکستان طرح انتقال گاز از ایران را عملی می کند

دولت پاکستان تصمیم گرفته طرح انتقال گاز ایران به این کشور موسوم به «ای بی» را در دو مرحله اجرایی و تکمیل کند. به گزارش منافصه مزایده به نقل از «جیو نیوز»، پس از اولتیماتوم تهران به دولت اسلام آباد برای تکمیل پروژه انتقال گاز ای بی، رسانه های پاکستان از تصمیم دولت این کشور برای تکمیل این طرح نیمه کاره در دو مرحله خبر دادند. براساس این گزارش منابع آگاه در پاکستان اعلام کردند: دولت اسلام آباد در نظر دارد کار ساخت بخش ۸۰ کیلومتری پروژه خط لوله گاز ای بی از مرز ایران تا بندر گوادر را آغاز کند تا ضمن اعلام تعهد خود به طرف ایرانی برای تکمیل طرح مذکور از پرداخت جریمه ۱۸ میلیارد دلاری جلوگیری کند. منابع خبری در پاکستان، افزودند: در مرحله دوم پس از بررسی راهکار های قانونی جهت مقابله با تحریم های احتمالی امریکا خط لوله گاز بندر گوادر به منطقه «هوابشاد» در ایالت سند گسترش داده خواهد شد. این تصمیم دولت پاکستان در حالی گرفته شده که ایران اولتیماتوم تکمیل این پروژه مشترک برای پاکستان را تا سپتامبر ۲۰۲۴ تمدید و اعلام کرده در صورت عدم موفقیت دولت اسلام آباد برای پیشبرد طرح مذکور تهران برای دریافت جریمه ۱۸ میلیارد دلاری اقدام خواهد کرد. طرح گاز ای بی از سال ۲۰۱۴ در حالی که ایران بخش اصلی آن را در خاک خود تکمیل کرده است توسط پاکستان تا تأخیر مواجه شده است. گفتنی است؛ پاکستان در تمام این سال ها استدلال کرده که به دلیل تحریم های امریکا به هیچ عنوان ایران نمی تواند این پروژه را در خاک خود تکمیل کند، دیدگاهی که مقامات تهران هرگز آن را تأیید نکرده اند و می گویند تحریم های امریکا به هیچ عنوان برای پاکستان موجه نیست چرا که عراق و ترکیه مدت ها است که از گاز ایران استفاده می کنند و توانسته اند تحریم های امریکا را مدیریت کنند.

ahlekhvat

من باشم و این یارو آن دشت شقایق دل باید و این شعر و آن قمری عاشق یک بوسه ی داغی به سر قاصدک از من تا پیشکش هر قدمت، ای شه لایق دل بری از این خسته تنم با خم ابرو من هیچ ندارم به جز از چهره ی سارق شب سر شود و بشمری آن خوشی پروین من مو بشمارم کف آن زختمی قایم از جام شفق بر شود این کاسه ی مستی تیر از تو دلم خون بچکد لحظه ی شارق

هادی شروابی از ساری

برای دیدن صفحه اینستاگرام «اهل خلوت» بار کد را اسکن کنید

ahlekhvat

اهل خلوت

و همچنین طرح های آبرسانی نظیر تهلاب، آبرسانی به کرمان، طرح انتقال آب زاهدان از جمله پروژه هایی است که شرکت آب و نیرو در دست اجرا دارد. معاون برنامه ریزی و نظارت شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران، تصریح کرد: این طرح ها و پروژه ها با استفاده از همه ظرفیت های قانون بودجه و سایر ظرفیت های تأمین منابع مالی به ویژه فاینانس، ماده ۵۶ و با مشارکت بخش خصوصی و با حمایت های دولت سیزدهم در حال اجراست. گفتنی است که هشتم فروردین سال ۹۲ کلنگ سد بختیاری با ارتفاع ۳۲۵ متر به عنوان بلندترین سد بتنی جهان با حضور رئیس جمهور وقت به زمین خورد و قرار بود این سد با توانمندی کاملاً ایرانی احداث شود، اما در دولت یازدهم ابتدا ساخت این سد متوقف شد، سپس از تفاع این سد مورد تعدیل قرار گرفت و مقرر شد این سد با ارتفاع حدود ۲۷۰ متر توسط شرکت گرمای Daelim ساخته شود که این اقدام نیز صورت نگرفت. اکنون پروژه سد بختیاری به عنوان یکی از مهم ترین طرح های ایی دو دهه اخیر ایران، دوباره در دولت سیزدهم احیا شده و وزیر نیرو در ابتدای بهمن ماه امسال، از تأمین اعتبار برای تکمیل بلندترین سد کشور با عنوان سد بختیاری خبر داد و گفت: «فرایند احداث سد بختیاری که طی سال ها پیش متوقف شده بود، با تأمین مالی دوباره از سر گرفته شده و عملیات اجرایی آن آغاز می شود.»

برخی از صنایع پایین دست در حال انتقال هستند. در رابطه با انتقادات زیست محیطی هم بررسی ها نشان می دهد از سال ۱۳۹۶ تا حالا، طرح آب شیرین کن هیچ آثاری روی کلونی جانداران زنده نداشته و می توانیم مدارک آن را منتشر کنیم. هوشمند، مدیر بهره برداری پروژه آب شیرین کن بندر عباس نیز در مورد وضعیت کشورهای حاشیه خلیج فارس در بحث شیرین سازی آب، گفت: امسارت متحده عربی روانه ۱۲ میلیون مترمکعب و بیشتر از عربستان، آب را شیرین می کند. بعد از آن عربستان با پنج میلیون مترمکعب، قطر با ۲.۵ میلیون مترمکعب، کویت با ۱.۸ میلیون مترمکعب و بحرین با ۶۰۰ هزار مترمکعب در حال فعالیت در این حوزه هستند. وی افزود: با طرح های توسعه ای که در حال انجام است امیدواریم در سال ۲۰۲۴ بالاتر از بحرین باشیم، اما فعلاً ۲۰۰ هزار مترمکعب در روز آب شیرین می کنیم و نمی توانیم به جایگاه امارات، قطر، عربستان و کویت برسیم.

تشریک کنسر سیوم مشترک؛ راهکار تشویق صنایع در ساخت نیروگاه ها

فعلی است و با وجود همه ظرفیت ها هنوز پتانسیل یزی در این زمینه وجود دارد که مورد استفاده قرار نگرفته است. صالحی؛ افزود: متأسفانه در دو سال اخیر به آن صورت که باید، استقبال کافی از سوی صنایع صورت نگرفت، چرا که کسب و کار و حرفه اصلی این صنایع تولید برق نیست و تعاملی هم به این کار ندارند. وی با این حال شفاف نبوده تصمیمات را باعث مهم شدن آینده سرمایه گذاری صنایع در ساخت نیروگاه توصیف کرد و اظهار داشت: در این شرایط راهکار تشکیل کنسرسیومی از صنایع و نیروگاه سازان و سرمایه گذاری به صورت مشترک بهتر جواب خواهد داد چرا که صاحبان صنایع دیگرغدغه ساخت و بهره برداری از نیروگاه را نخواهند داشت و از طرفی ظرفیت جدید برق مورد نیاز کشور احداث می شود که در جهت رفع ناترازی مورد استفاده قرار گیرد.

و خراسان، ۳ نیروگاه توسعه کنند و سدهایی نظیر کاکازا، کوار، شافردو، گابریک و تنگ معشوره در کنار تکمیل طرح های توسعه مناطق مرزی نظیر طرح گرمسیری، آزاد، زاوه، زاب

بر مخازن هشت میلیارد مترمکعب است، اضافه کرد: پیشبرد این امر، نقش مهمی در مدیریت بهینه منابع آب کشور خواهد داشت. وی گفت: پروژه های مهمی نظیر سد و نیروگاه بختیاری

و بزرگ بیش از ۲۲ میلیارد مترمکعب مخازن برای ذخیره سازی آب ایجاد کرده که افزون بر ۴۰ درصد کل مخازن کشور است. تابع جماعت؛ با بیان اینکه سدهای در دست اجرای این شرکت

مدیر پروژه آب شیرین کن بندر عباس عنوان کرد

انتقال ۲۰۰ میلیون مترمکعب آب شیرین از خلیج فارس به فلات مرکزی

آب شیرین کن یک میلیون مترمکعبی بندر عباس در ۱۵۵ هکتار در سال ۱۳۹۹ با تولید ۲۰۰ هزار مترمکعب آب شیرین در شبانه روز به بهره برداری رسید. اما قرار است تا سه ماهه اول سال ۱۴۰۳ و در فاز دوم به ۴۰۰ هزار مترمکعب در شبانه روز برسد. خوش نیا؛ با بیان اینکه با طرح توسعه فاز دوم ۳۰۰ هزار مترمکعب دیگر به پروژه افزوده خواهد شد، گفت: در اصل پروژه آب شیرین کن بندر عباس برای تأمین آب شرب و صنایع فلات مرزی، شامل هرمزگان، یزد و کرمان راه اندازی شده است. با بررسی های صورت گرفته از سوی یک شرکت اتریشی این منطقه بهترین نقطه خلیج فارس برای آبگیری و ایجاد واحدهای نمک زدایی است. مدیر پروژه آب شیرین کن بندر عباس، با بیان اینکه بررسی ها نشان می دهد این طرح تاکنون اثرات منفی زیست محیطی در پی نداشته، تصریح کرد: برای اثبات ادعای زیست محیطی، باید به این نکته اشاره کرد که مجوز و قرارداد این پروژه با محیط زیست مشروط به

مدیر پروژه آب شیرین کن بندر عباس، با بیان اینکه تاکنون بیش از ۹۵ درصد پروژه در بخش زیرساخت برای تولید یک میلیون مترمکعب آب شیرین در روز، محقق شده، گفت: انتقال صنایع بالادست معدنی به نزدیکی دریا امکان پذیر نیست، اما برخی از صنایع پایین دست در حال انتقال هستند و در رابطه به انتقادات زیست محیطی هم بررسی ها نشان می دهد از سال ۱۳۹۶ تا حالا، طرح آب شیرین کن هیچ آثاری روی کلونی جانداران زنده نداشته است. به گزارش منافصه مزایده، نصرت خوش نیا؛ در جریان بازدید خبرنگاران از پروژه آب شیرین کن بندر عباس، با اشاره به آغاز این پروژه از سال ۱۳۹۲، اظهار کرد: با خط انتقال اول ۱۲۰ میلیون مترمکعب آب در سال و با خط انتقال دوم که از سال آینده اجرا خواهد شد، ۲۰۰ میلیون مترمکعب آب شیرین با محوریت تأمین آب صنایع و شرب به فلات مرکزی منتقل می شود. در مجموع به گفته وی، فاز یک سایت

تشکیل کنسر سیوم مشترک؛ راهکار تشویق صنایع در ساخت نیروگاه ها

نائب رئیس کمیسیون انرژی اتاق بازرگانی ایران، گفت: تشکیل کنسرسیومی از صنایع و نیروگاه سازان، راهکار تسریع در اجرای قانون مانع زدایی از صنعت برق و تشویق صنایع برای ساخت نیروگاه ها است. به گزارش مهر، حمیدرضا صالحی؛ با اشاره به اینکه هم اکنون دپار ناترازی برق در تولید و مصرف هستیم که عمده ترین دلیل آن نیز کمبود سرمایه گذاری سال های اخیر است، گفت: در چند سال گذشته به دلیل ممنوعیت سرمایه گذاری دولت در امر ساخت نیروگاه، بخش خصوصی نیز نتوانست با توجه به قیمت های خرید برق در این حوزه سرمایه گذاری کند. صالحی؛ تصویب قانون مانع زدایی از صنعت را باعث گشایش در برق و اجرای برنامه های مدیریت بار را باعث ترغیب صنایع برای ساخت نیروگاه عنوان کرد و افزود: براساس این قانون صنایع

ثبت درخواست کارت سوخت امسال آنلاین می شود؟

پلیس ۱۰ است و بعد از ثبت درخواست متقاضی، حداقل حدود یک ماه زمان نیاز است تا کارت هوشمند سوخت صادر شده و به دست متقاضی برسد. هفتم آذرماه امسال بود که اعضای تفاهم نامه ای، از سامانه «برخط ثبت درخواست کارت هوشمند سوخت» که با همکاری شرکت ملی پخش فراورده های نفتی و پلیس راهور فرآجا ایجاد شده، رونمایی شد. قرار بود تا حداکثر دوماه بعد از این رونمایی، امکان ثبت آنلاین درخواست صدور کارت هوشمند سوخت برای عموم

سه میه بنزین چه خودروهایی قطع می شود؟

بیمه مرکزی نیز تکلف شده اند اطلاعات وسایل نقلیه را به صورت برخط در اختیار ستاد مدیریت حمل و نقل و سوخت قرار دهند که این تبادل اطلاعات در مرحله اجراست. وی با بیان اینکه بانک اطلاعاتی بیمه مرکزی براساس همان نامه به بیمه نامه ثبت شده از سوی کاربران دفاتر بیمه ای در هنگام صدور بیمه نامه شخص ثالث، تشکیل شده است، اظهار کرد: به دلیل عدم اهتمام برخی از کاربران هنگام درج اطلاعات، بخشی از اقلام اطلاعاتی در اختیار، صحیح نیست. معاون ستاد مدیریت حمل و نقل و سوخت، با بیان اینکه اجرای دقیق

در حالی که قرار بود تا ابتدای بهمن ماه، امکان ثبت درخواست کارت سوخت با راه اندازی سامانه ای به صورت آنلاین برای متقاضیان فراهم شود، با رسیدن به روزهای پایانی بهمن ماه، هنوز خبری از راه اندازی سامانه مربوطه نیست. به گزارش تسنیم، با نزدیک شدن به روزهای پایانی بهمن ماه، هنوز خبری از آنلاین شدن ثبت درخواست کارت سوخت نیست و در حال حاضر تنها راه برای ثبت درخواست صدور کارت هوشمند سوخت، مراجعه حضوری به دفاتر

ثبت درخواست کارت سوخت امسال آنلاین می شود؟

معاون صنایع و انرژی ستاد مدیریت حمل و نقل، گفت: لازم است تا دفاتر بیمه، اطلاعات خودرویی بیمه نامه شخص ثالث را با دقت درج کنند تا در فرایند صدور کارت سوخت و تخصیص، خللی ایجاد نشود. به گزارش ایسنا، سید کاظم عزیزی؛ اظهار کرد: در اجرای تکلیف قانون گذار در ماده ۴۸ قانون بیمه اجباری خسارات وارده به شخص ثالث به ستاد مدیریت حمل و نقل و سوخت مبنی بر عدم صدور هر گونه کارت سوخت و همچنین تخصیص سهمیه سوخت برای وسایل نقلیه فاقد بیمه نامه، فرماندهی نیروی انتظامی و